

Plavica.

Kajne, malčki, da poznate prelepo cvetko plavico . . . Sredi zatega žitnega polja se zibljejo njeni ponosni cvetovi, klanjajo se tiho za makóvi in se smehljajo prijazni . . . To so plavice v svetlem solncu.

In tako pričnem s svojo dogodbico:

Šla je mala, šestletna Mimi, poleti s staro mamico po stezici kraj vinograda proti polju. Globoko v dolini je valovilo zlato polje, lahen južni veter se je igral s polnimi žitnimi klasi; vse samo zlato, kamorkoli se je ozrlo oko.

Prišli stana polje valujoče.

Mimi je postala; rdela so njena ličeca, gorele so v solnčku oči.

„Mamica, kaj je tam med žitom ono plavo?“

Ozrla se je mamica, pobožala je Mimi po licih.

„Ah, nič! — — Glej, kaj pa hočeš?“

Mimi se je zasmejala in je stekla tja med žito. Tam je modrelo prijazno, zibalo se in šumelo — mlade glavice so se klanjale v solncu.

Stegnila je Mimi ročico in je odtrgala eno tako cvetko.

Nato se je vrnila.

„Kaj je to, mamica?“

„To? — — To je pa plavica, srček mali!“

„Plavica?“ — „Da, Mimi. Le zapomni si to!“

Mimi se je zasmejala, sela je na trato kraj žitnega polja in je pobožala ubogo plavico: „Kako si uboga in lepo plava!“

Položila si jo je v naročje in pozdravljala z velikimi, otroškimi očmi.

Tako je spoznala mala Mimi plavico.

In vi, malčki?! — O, le glejte, da ne ostanete za malo Mimi! . . .

Tam med zlatim poljem drhtijo vsi plavi in lepi v vetru, klanjajo se prijazni in pozdravljajo — plavi cvetovi plavic . . . In tam je poletje in radost.

Cvetomirski.

